

Der mener jeg at det er i dansk interesse, at vi har en situation, hvor vi har sikkerhed for, at hvis ikke der er noget galt med den danske vare, så kan den eksporteres bl.a. til det britiske marked. Om de britiske forbrugere så vil købe det danske produkt, om de mener, at de danske svin opdrættes under de rigtige forhold, er en anden sag, men jeg synes, det er rimeligt, at vi kan eksportere til det britiske marked, og det betyder så også, at briterne selvfølgelig skal have lov til at eksportere til det danske marked.

Og så vil jeg bare sige, at med den første kommentar, hr. Keld Albrechtsen kom med i sin sidste bemærkning her, tror jeg, han fuldstændig har overset, hvad der er sket inden for de sidste par år, men jeg skal gerne genopfriske hr. Keld Albrechtsens hukommelse ved en anden lejlighed.

Susanne Clemmensen (CD):

Jeg vil gerne starte med en henvisning til EU-samarbejdet, fordi ingen kan jo være i tvivl om, at vi i CD er stærke tilhængere af EU, og det er vi bl.a., fordi vi tror på, at fælles spilleregler om fri og lige konkurrence, som vi har i det indre marked, samt regler om miljø, sundhed, forbrugerbeskyttelse og arbejdstagerrettigheder i det lange løb er til gavn for alle de deltagende landes velstand og velfærd. Også fordi fælles spilleregler tvinger de deltagende lande til at samarbejde og sætte sig ved forhandlingsbordet for at finde en tilfredsstillende eller i det mindste acceptabel løsning for alle de involverede parter, så vi undgår handelskrige eller det, der er meget værre.

Det er også af samme årsag, vi er lige så stærke tilhængere af verdenshandelsorganisationen WTO, selv om vi ikke har nogen ambitioner om, at WTO skal udvikle sig til et samarbejde a la EU. Det giver næsten sig selv, at et samarbejde med ca. 135 lande – og flere vil formentlig komme til – ikke kan eller skal udvikle sig til så tæt et samarbejde, som EU-samarbejdet er blevet.

Men CD er meget enig med regeringen i, at WTO's tredje ministerkonference i Seattle i USA skal lægge op til en kommende runde, der bør være bred og omfatte en række forskellige emner. På den måde tror vi, at der er størst chance for at opnå et tilfredsstillende resultat for alle parter – det er jo egentlig ikke meget anderledes end de hjemlige finanslovforhandlinger, kan man sige, hvor der er flere forskellige emner at forhandle om og dermed også en større

chance for at nå til enighed – men også fordi vi anerkender, at der skal findes en løsning på det problem, at vi har internationale aftaler og konventioner, der strider mod hinanden.

Hvis jeg skal nævne nogle af de punkter, som CD meget gerne vil arbejde for, er det for det første, at de sidste høje todsatser må væk, og det siger vi af hensyn til udviklingslandene. Udviklingslandene har ikke været tilfredse med Uruguayrunden, og de synes ikke, de har fået nok ud af det.

Jeg synes, at de industrialiserede lande må tage sig sammen og vise, at når vi nu vil have andre emner ind i den ny runde såsom miljø- og forbrugerbeskyttelse og arbejdstagerrettigheder, må vi altså også sende et klart signal til udviklingslandene om, at så må vi fjerne de her høje todsatser, som er afgørende for, at udviklingslandene kan afsætte deres produkter på vores markeder.

Med hensyn til forsigtighedsprincippet vil jeg gerne sige, at jeg synes, det er vigtigt, og det er fint – det fremgår jo også af vores EU-samarbejde – at forsigtighedsprincippet er et af de principper, som miljøsamarbejdet i EU baserer sig på. Men jeg synes også, det er vigtigt samtidig at sige: Jamen vi er nødt til at finde ud, hvad der så menes, når vi skriver forsigtighedsprincippet ind. Vi skal i hvert fald være sikre på, at det er et bestemt organ af eksperter, der sidder og tager stilling til, hvornår forsigtighedsprincippet skal tages i anvendelse, så vi undgår netop de her slagsmål bl.a. mellem EU og USA om hormonbøffer og banansagen, hvor man netop ikke kan blive enige om, hvis eksperter der så at sige har ret.

I CD mener vi i hvert fald, at skal vi have forsigtighedsprincippet ind – det skal vi – så må man også samtidig sige, at det er altså vigtigt, at vi får løst de her konflikter, før vi ligesom bringer det ind på banen. Vi skal i hvert fald ikke bruge det som et argument for ikke at få løst de konflikter, der er på nuværende tidspunkt mellem USA og EU.

Jeg synes også, det er meget rigtigt, sådan som fru Lene Espersen har været inde på det, at vi skal forbedre tvistbilæggesystemet, og at vi skal sørge for, at de stridende parter på et meget tidligere tidspunkt, når WTO's appelorgan har afsagt deres afgørelse, så sætter sig til forhandlingsbordet eller kommer med et udspil til hinanden, så der ikke kan gå – sådan som det er tilfældet med hormonbøfsagen – 15 måneder faktisk, før EU kommer med et udspil